

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně:, bytem, zastoupena JUDr. Janem Malým, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 5/49, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze 18. 2. 2015, č.j. MSP-16/2014-LO-ROZ/4,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně podanou žalobou napadla shora uvedené rozhodnutí ministra (ministryně), kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí ministerstva ze dne 31.7.2014, čj. MSP-69/2010-INS-INSO/31. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že žalobkyni bylo zrušeno povolení vykonávat činnost insolvenčního správce podle ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona č. 312/2006, o insolvenčních správcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*zákon o insolvenčních správcích*“).

Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. V žalobních bodech, kterými je soud vázán, nejprve zrekapitulovala správní řízení (mezi účastníky nesporné), a poté vytkla napadenému rozhodnutí nedostatky odůvodnění správního uvážení. Odůvodnění, které v napadeném rozhodnutí je obsaženo, pouze převzalo důvody z prvostupňového správního rozhodnutí, což je podle jejího názoru v rozporu s principem přezkoumatelnosti, na což upozornil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12.12.2012, sp. zn. Pl. ÚS 31/08, stejně jako Nejvyšší správní

soud v rozsudku čj. 3 As 24/2004-79; tuto praxi podporuje rovněž komentář ke správnímu řádu.

V dalším žalobním bodě vytýká nedostatek odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, které podle jejího názoru mělo být zrušeno pro nepřezkoumatelnost, přičemž poukázala na nálezný Ústavního soudu ze dne 14.10.1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, i na komentář k ust. § 89 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti uvádí, že správní uvážení je součástí celého správního řízení, čímž se jeho závažnost projevuje i v rozhodnutí, kterým se takové řízení končí. Pokud nejsou uvedeny řádné důvody pro správní uvážení včetně toho, z čeho bylo vycházeno a jak bylo hodnoceno, jedná se podle jejího názoru o vadu rozhodnutí, což ve výsledku znamená překročení diskrečního oprávnění a je v rozporu s ust. § 2 odst. 2 správního řádu.

Dalším žalobním bodem napadla nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvody při hodnocení důkazů, neboť není patrné, jak správní orgán zajištěné důkazy hodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti.

Žalobkyně nepovažuje za řádně zhodnocené odmítnutí její námítky, přičemž poukazuje na demonstrativní výčet důvodů podle ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona o insolvenčních správcích, kdy zákonodárce neomezil diskreční pravomoc pouze na zákonem vyjmenované situace, ale umožnil přihlídnout i k jiným okolnostem. Takovými okolnostmi mohou být vyšší moc či zdravotní důvody, kdy je jím i postoj žalobkyně po uložení sankce, kdy následně byly porušené povinnosti napraveny. K poslednímu porušení došlo dne 16.4.2014, od té doby do dne podání žaloby jí nebyla uložena žádná pokuta, neboť povinnosti insolvenčního správce plní řádně. Žalobkyně opětovně poukázala na komentářovou literaturu a na nutnosti trvání na řádném odůvodnění správního uvážení.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí jako nedůvodné, přičemž důvody jsou obsahově tytéž, jako v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali, návrhy na doplnění dokazování neměli.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobkyni byly od srpna 2013 do května 2014 uloženy sankce podle insolvenčního zákona, a to ve 4 případech byl insolvenční správce zproštěn funkce a dále bylo uloženo celkem 22 pořádkových pokut v úhrnné výši 126.000,- Kč. Po konstataci námitek uvedených v rozkladu je uvedeno, že k námítce žalobkyně spočívající v tvrzení, že docházelo k porušování povinností insolvenčního správce spočívající v nepodávání pravidelných zpráv insolvenčnímu soudu ze zdravotních důvodů a z důvodů problému s výpočetní technikou, tato námitka nebyla shledána důvodnou. Ministerstvu ve smyslu ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona o insolvenčních správcích není umožněno přihlížet k příčinám či polehčujícím okolnostem žalobkyni porušených povinností, neboť to může při udělování sankcí zohlednit výhradně insolvenční soud. V souladu s důvodovou zprávou je nutné důsledně oddělit kompetence insolvenčního soudu od kompetencí ministerstva. Vzhledem k udělení sankcí, přihlídnutím k jejich povaze, počtu, charakteru a době, jež uplynula mezi porušením jednotlivých povinností, bylo žalobkyni

zrušeno povolení vykonávat činnost insolvenčního správce, a to z důvodu vysokého počtu sankcí, jejich závažnosti (opakovaně byla udělena nezávažnější sankce v podobě zproštění funkce), a uložení sankcí v krátkém časovém intervalu. V potaz byla brána také povaha porušených povinností, které spočívají v nečinnosti insolvenčního správce ve vztahu k insolvenčnímu soudu a dalším procesním subjektům insolvenčního řízení, a to i přes opakovaná upozornění, výzvy a sankce. K námitce žalobkyně, že v rámci probíhajících insolvenčních řízení všechny činnosti zajišťovala na své náklady a nežádala výplatu záloh, je citována vyhláška č. 313/2007 Sb., kdy pokud žalobkyně svého práva nevyužila, nelze to označit za jednání směřující k co nejvyššímu uspokojení věřitelů, neboť v opačném případě by bylo nutné připustit, že insolvenční správce, který podle této vyhlášky postupuje, by tak činil v rozporu se zájmy věřitelů. Další tvrzení žalobkyně týkající se dodatečné nápravy stavu považovala ministryně za nadbytečné a zavádějící.

V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí jsou konkrétně uvedeny uložené sankce žalobkyni v insolvenčních řízeních a konstatováno porušení jejích povinností, které odpovídají konstataci tohoto odůvodnění v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, ve znění účinném v rozhodné době: „*Ministerstvo může zrušit povolení nebo zvláštní povolení insolvenčnímu správci, kterému byla*

a) ministerstvem opakovaně udělena sankce podle § 36b; ministerstvo přitom přihlíží zejména k povaze porušených povinností, počtu a charakteru sankcí udělených ministerstvem a době, jež uplynula mezi porušením jednotlivých povinností, nebo

b) insolvenčním soudem opakovaně udělena sankce podle insolvenčního zákona; ministerstvo přitom přihlíží zejména k povaze porušených povinností, počtu a charakteru sankcí udělených insolvenčním soudem a době, jež uplynula mezi porušením jednotlivých povinností.“.

V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalovaný při svém rozhodování využívá správního uvážení, kdy příslušné rozhodnutí může vydat po splnění zákonných podmínek. Žalobní argumentace tak v tomto případě popisuje tento stav, když sama o sobě vytýká rozhodnutí nedostatek důvodů pro takové správní uvážení. Soud při přezkoumání těchto důvodů nic takového nezjistil – v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní důvody, které vedly k vydání prvostupňového i napadeného správního aktu, tyto důvody odpovídají zákonným hlediskům ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona o insolvenčních správcích („... z důvodu vysokého počtu sankcí, jejich závažnosti (opakovaně byla udělena nezávažnější sankce v podobě zproštění funkce), a uložení sankcí v krátkém časovém intervalu. V potaz byla brána také povaha porušených povinností, které spočívají v nečinnosti insolvenčního správce ve vztahu k insolvenčnímu soudu a dalším procesním subjektům insolvenčního řízení, a to i přes opakovaná upozornění, výzvy a sankce“). Soud tak žádné zneužití správního uvážení v tomto případě nezjistil, když důvody, pro něž bylo rozhodnuto, odpovídají zákonu a jsou opřeny o konkrétní zjištěné skutečnosti. Námitka žalobkyně tak spíše míří na to, že s vydaným rozhodnutím nesouhlasí a spíše se domáhá jeho přehodnocení (resp. zmírnění jeho

dopadu do její právní sféry), k takovému postupu však soud ve správním soudnictví nemá žádnou pravomoc.

Pokud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí hovoří o rozdělení kompetencí mezi insolvenční soud a ministerstvo v případě ukládání příslušných sankcí s tím, že ministerstvo nemůže tyto sankce přehodnocovat, pak se jedná o určitou argumentační neobratnost, která však sama o sobě na rozhodovací důvod nemá žádný vliv – samotné uložení příslušných sankcí skutečně ministerstvo přezkoumávat či měnit nemůže, to je zákonná kompetence insolvenčního soudu, takto uložené sankce však již hodnotí při svém rozhodnutí podle ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona o insolvenčních sankcích, k čemuž v tomto případě zjevně došlo (soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož tato skutečnost plyne).

Pokud žalobkyně namítala nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí prvního stupně, pak je nutné uvést, že odůvodnění obou správních rozhodnutí v případě zamítnutí opravného prostředku spolu tvoří jeden logický argumentační celek. Pokud v řízení o rozkladu příslušný odvolací správní orgán zjistí, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem (srov. vymezení odvolacího přezkumu podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu), pak může argumentačně odůvodnění takového rozhodnutí doplnit. Takový postup není v rozporu s žádným ustanovením procesního předpisu, a judikaturou je rovněž akceptován (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65).

V žalobním bodě, kde žalobkyně napadá nedostatek odůvodnění při hodnocení důkazů, soud uvádí, že tento žalobní bod je natolik obecný a bez jakéhokoliv vztahu k odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se k němu nelze vyjádřit. Z obsahu správního spisu je zcela zjevné, že při rozhodnutí vycházel žalovaný z vydaných rozhodnutí insolvenčních soudů, kterými byla žalobkyně v jednotlivých insolvenčních řízeních potrestána, nejednal tak nijak svévolně, když z těchto podkladů (důkazů) vycházel. Žalobkyně v žalobním bodě nic neuvádí, proč by takový postup měl být v rozporu se zákonem.

V posledním žalobním bodě žalobkyně namítá, že se ministryně v napadeném rozhodnutí odmítla zabývat jinými důvody, které sama uváděla v opravném prostředku, ačkoliv ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona o insolvenčních správciích uvádí hodnocení demonstrativní. V obecné rovině je tento právní názor žalobkyně správný, není však nijak zaměřen na konkrétní rozhodnutí a jeho rozhodovací důvod – jak bylo shora uvedeno, zákonné důvody pro vydané rozhodnutí konkrétně hodnoceny byly (soud je konstatoval již v odůvodnění výše), přičemž důvody, které žalobkyně uváděla v rozkladu, byly hodnoceny rovněž, jak plyne z odůvodnění napadeného správního aktu. Tyto důvody však nebyly shledány natolik intenzivní, aby mohly zvrátit důvody pro vydané rozhodnutí, jímž byla zejména velká četnost pochybení žalobkyně jako insolvenční správkyne, stejně jako závažnost těchto pochybení, která vedla ve čtyřech případech k uložení nejtěžší sankce v insolvenčním řízení, tedy odvolání z funkce, stejně jako časová osa těchto pochybení, kdy ty se staly v poměrně krátkém časovém období. Tyto skutečnosti hodnotil žalovaný jako natolik závažné, že nemohou být vyváženy na druhou stranu žalobkyní uváděné důvody (zdravotní, zničení databáze, napravení vytknutých vad, nežádání zálohy na prováděné práce). Takové hodnocení považuje soud za logické, odpovídající zákonným kritériím i konkrétnímu zjištěnému skutkovému stavu, a neshledal tak namítaný nedostatek odůvodnění rozhodnutí.

Podle názoru soudu v odůvodnění jsou uvedeny konkrétní skutečnosti, které vedly k vydání příslušného rozhodnutí, přičemž rozhodovací důvody odpovídají zákonu, když nebylo zjištěno, že by žalovaný překročil či zneužil meze správního uvážení, a vyjádřil se ke

všem podstatným skutečnostem pro své rozhodnutí, když hodnotil příslušné odvolací námitky uplatněné žalobkyní v opravném prostředku (rozkladu).

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. května 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová